

Sygn. akt III AUa 966/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Michał Bober SSA Małgorzata Gerszewska (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Urszula Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Gdańsku

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 marca 2017 r.,
sygn. akt VII U 1020/17

oddala apelację.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Maciej Piankowski SSA Michał Bober

Sygn. akt III AUa 966/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. P. wszczęcia postępowania o ponowne rozpatrzenie wniosku o prawo do emerytury pomostowej wobec niezłożenia przez ubezpieczoną dokumentów mających wpływ na ustalenie prawa do świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury pomostowej od dnia 1 lipca 2016 r. oraz w

punkcie 2 stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia:

M. P. urodziła się dnia (...)

Decyzją z dnia 18 listopada 2015 r. pozwany odmówił ubezpieczonej prawa do emerytury pomostowej, wskazując, że nie udowodniła ona co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 14 lat, 5 miesięcy i 23 dni. Do okresów pracy w warunkach szczególnych zaliczone zostały okresy (po wyłączeniu zwolnień lekarskich i urlopu bezpłatnego) od dnia 22 czerwca 1979 r. do dnia 29 sierpnia 1982 r., od dnia 1 października 1982 r. do dnia 13 listopada 1984 r., od dnia 16 marca 2000 r. do dnia 22 grudnia 2002 r., od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 19 maja 2009 r. i od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2009 r.

Odwołanie ubezpieczonej od powyższej decyzji zostało odrzucone przez Sąd Okręgowy w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt VIII U656/16), a zażalenie na powyższe postanowienie oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III AUz 332/16. Od postanowienia Sądu Apelacyjnego nie wniesiono skargi kasacyjnej.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy w Gdyni IV Wydział Pracy w sprawie o sygn. akt IV P 772/14 w punkcie pierwszym nakazał pozwanej Stoczni (...) S.A. z siedzibą w G. sprostować świadectwo pracy powódki M. P. z dnia 1 września 2014r. w ten sposób, że w miejsce okresu zatrudnienia „od dnia 9 grudnia 2013 r. do 31 sierpnia 2014 r. nakazał wpisać „od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia 31 października 2014 r.”, z zaznaczeniem iż od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia 8 grudnia 2013 r. powódka zatrudniona była w (...) Sp. z o.o. w G. ul. (...), (...)-(...) G..

W dniu 11 lipca 2016 r. ubezpieczona ponownie złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę pomostową, który zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją został załatwiony odmownie.

Weryfikując trafność decyzji pozwanego, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, w wyniku którego ustalili, że ubezpieczona w okresie od 23 dnia lipca 2010 r. do dnia 31 października 2014 r. zatrudniona była w Stoczni (...) S.A. (w tym w okresie od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia 8 grudnia 2013 r. w (...) Sp. z o.o. w G.) na stanowisku operatora urządzeń dźwignicowych. Jej jedynym obowiązkiem była obsługa suwnicy. Aby zostać dopuszczonym do pracy na tym stanowisku wnioskodawczyni musiała przejść specjalistyczne badania, albowiem niezbędnym do wykonywania wskazanego wyżej zajęcia jest dobry wzrok i słuch. Praca odbywała się w zadymieniu i zapyleniu.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że w sprawie nie było sporu co do możliwości uznania pracy ubezpieczonej za pracę w warunkach szczególnych podkreślając, że przez cały sporny okres pracowała na tym samym stanowisku i - co do zasady - ten rodzaj zatrudnienia został przez pozwanego zakwalifikowany, jako praca w warunkach szczególnych (zaliczono ubezpieczonej z tego tytułu 14 lat, 5 miesięcy i 23 dni). M. P. pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu wykonując prace określone w zał. Nr 2 poz. 12, tj. prace operatorów żurawi wieżowych, do obsługi których są wymagane uprawnienia kategorii IŻ lub równorzędne oraz dźwignic portowych lub stoczniowych. W tym okresie wnioskodawczyni była zatrudniona jako suwnicowa, a suwnice jako urządzenia transportu bliskiego - zgodnie z obowiązującą nomenklaturą - są zaliczane do grupy „dźwignic” i mieszczą się w pojęciu „dźwignic portowych lub stoczniowych” ujętym w ustawie. We wskazanym zakresie stanowisko organu rentowego Sąd uznał za prawidłowe. Nie podzielił natomiast stanowiska pozwanego, co do długości okresu zatrudnienia w tym charakterze. Ostatni okres jaki zaliczono wnioskodawczyni to okres od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2009 r., podczas gdy postępowanie sądowe wykazało, że ubezpieczona pracowała dalej na tym samym stanowisku i w tym samym charakterze. Mało tego, pomimo zmiany zakładu pracy wnioskodawczyni w dalszym ciągu wykonywała zatrudnienie w tym samym miejscu i dalej na tej samej suwnicy w okresie od dnia 23 lipca 2010 r. do końca sierpnia 2014 r. Co prawda sprostowano prawomocnie jej okres zatrudnienia do dnia 31 października 2014 r., jednak - jak wyjaśniła skarżąca - praca faktycznie miała miejsce do końca września, ponieważ ostatnie dwa miesiące faktycznie nie świadczyła już pracy. Tak ustalony okres zatrudnienia, doliczony do okresu wcześniej uznanego przez organ rentowy znacznie przekroczył wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu treści przepisów art. 3, art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t. j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 965 ze zm.), Sąd I instancji uznał, że M. P. spełnia wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania jej emerytury pomostowej od miesiąca, w którym złożyła wniosek o to świadczenie, dlatego też na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku, działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, albowiem dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do charakteru pracy ubezpieczonej.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w punkcie 1. Zarzucając naruszenie przepisu art. 4 w zw. z art. 35 i 38 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez przyjęcie, iż ubezpieczona spełniła wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury pomostowej organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i oddalenie odwołania, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że nie kwestionuje charakteru wykonywanej przez ubezpieczoną pracy w okresie od dnia 23 lipca 2010 r. do końca sierpnia 2014 r., podkreślając jednocześnie, że w wyżej wymienionym okresie nie została zgłoszona jako osoba wykonująca pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze – co zgodnie z treścią art. 35 i art. 38 winno nastąpić.

Apelujący podkreślił, że w świadectwie pracy z dnia 29 sierpnia 2016 r., wystawionym przez Stocznię (...) S.A., na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni IV Wydziału Pracy z dnia 7 lipca 2016 r., zakład pracy wskazał, iż ubezpieczona nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Za bezcelowe uznał zatem organ rentowy przeprowadzanie dowodu z przesłuchania świadków na okoliczność charakteru wykonywanej pracy, w sytuacji, gdy zakład pracy istnieje i wskazuje, że ubezpieczona nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Skarżący zaznaczył, że emerytury pomostowe tworzą odrębny od powszechnego system finansowy, czego wyrazem jest także ich wyodrębnienie finansowe przez ustanowienie składki na FEP w wysokości 1,5% podstawy wymiaru. Obowiązek opłacania i finansowania składki w myśl art. 35 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, spoczywa na pracodawcach zatrudniających pracowników, którzy urodzili się po dniu 31 grudnia 1948 r. oraz wykonują prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 w/w ustawy, zaś jej nieopłacenie czyni uprawnionym wniosek, że praca o takim charakterze nie była wykonywana.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było, czy okres zatrudnienia M. P. w Stoczni (...) w G. od dnia 23 lipca 2010 r. do końca sierpnia 2014 r., na stanowisku operatora urządzeń dźwignicowych może zostać uznany za okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 lub art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), a tym samym, czy wnioskodawczyni jest uprawniona do świadczenia w postaci emerytury pomostowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, we wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając jako kompletne i prawidłowe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, że zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu

wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku, sygn. akt I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 roku, z. 24, poz. 776).

Zasadniczym zarzutem - podniesionym przez pozwanego w apelacji - przemawiającym za niemożnością uznania spornego okresu zatrudnienia wnioskodawczyni w Stoczni (...) w G. od dnia 23 lipca 2010 r. do końca sierpnia 2014 r. za okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych był fakt nieuregulowania przez pracodawcę składek na Fundusz Emerytur Pomostowych.

Stosownie do treści art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. emeryturach pomostowych składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się za pracownika, który spełnia łącznie następujące warunki: 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r. oraz 2) wykonuje prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy. Z kolei w myśl art. 4 powołanej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.; 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; 3) osiągnął odpowiedni wiek; 4) legitymuje się wymaganymi przez ustawę o 8 emeryturach i rentach z FUS okresami składkowymi i nieskładkowymi; 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o e.p. lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. Wykładnia językowa art. 35 ust. 1 pkt 2 prowadzi do jednoznacznego wniosku, zgodnie z którym spoczywający na pracodawcy (płatniku) obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych został uregulowany w tym przepisie w oderwaniu od przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury pomostowej (określonych w art. 4 ustawy o e.p.). W piśmiennictwie (M. Zieleniecki: Emerytura pomostowa w nowym systemie prawnym, Gdańsk 2011, s. 268; D. Noszczak: Obowiązki pracodawców zatrudniających pracowników w szczególnych warunkach, cz. 1, Służba Pracownicza 2012 nr 5, s. 20; Ustawa o emeryturach pomostowych. Komentarz, pod red. B. Gudowskiej i K. Ślebzaka, Warszawa 2013; K. Antonów (red.), M. Bartnicki, B. Suchacki, M. Zieleniecki: Komentarz do ustawy o emeryturach pomostowych [w:] Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz, Warszawa 2014, uwagi do art. 35 oraz E. Maniewska: Obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, PiZS 2015 nr 9, s. 40) przedstawiany jest dominujący pogląd, że art. 35 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych nie łączy obowiązku opłacania składek na FEP za pracownika wykonującego prace w szczególnych warunkach (o szczególnym charakterze) z możliwością przyszłego zaliczenia okresu tych prac przy ustalaniu prawa do emerytury pomostowej. Pogląd ten wynika z założenia, że emerytury pomostowe są świadczeniami, które nie opierają się na zasadzie wzajemności. To zaś oznacza, że z natury mogą one zostać przyznane węższej grupie pracowników niż pracownicy, za których pracodawca opłaca składkę na FEP. O braku wzajemności pomiędzy składką na FEP a możliwością nabycia uprawnień do emerytury pomostowej (oraz jej wysokością) świadczy to, że składka została ustalona na stosunkowo niskim poziomie (1,5% podstawy jej wymiaru) i w perspektywie długookresowej nie wystarczy na pokrycie wydatków FEP (por. jednak J. Wantoch-Rekowski: System ubezpieczeń społecznych a budżet państwa. Studium prawnofinansowe, Warszawa 2014. Rozdział V, pkt 6. Fundusz Emerytur Pomostowych - konstrukcja, charakter prawny, przychody i wydatki). Tak więc na płatniku ciąży obowiązek opłacania składki na FEP za pracownika wykonującego prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze niezależnie od tego, czy ustawa o emeryturach pomostowych gwarantuje temu pracownikowi ochronę na wypadek ryzyka zaprzestania zatrudnienia w szczególnych warunkach (o szczególnym charakterze) przed osiągnięciem „podstawowego” wieku emerytalnego. Z tej przyczyny składka na FEP jest opłacana zarówno za pracowników, którzy rozpoczęli wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przed 1 stycznia 1999 r. i spełniają warunek określony w art. 4 pkt 5 powołanej ustawy, jak i za tych, którzy z uwagi na późniejszy termin rozpoczęcia takiej pracy powyższego warunku nie spełniają (nie mogą spełnić). O pozbawieniu składki na FEP cechy wzajemności zadecydowały dwa czynniki: 1) obawa przed dyskryminowaniem pracowników, którzy rozpoczęli wykonywanie pracy w szczególnym warunkach lub o szczególnym charakterze przed 1 stycznia 1999 r. przez pracodawców, którzy w celu zwolnienia się z obowiązku opłacania składek na FEP mogliby ich zastępować przy wykonywaniu prac kwalifikowanych pracownikami młodszymi oraz 2) fiskalizm wyrażający się w dążeniu do zwiększenia przychodów składkowych FEP. W konsekwencji

składkę na FEP kwalifikuje się jako przymusowe, celowe i bezzwrotne źródło finansowania FEP, a skoro nie posiada ona cechy wzajemności (odpłatności) charakterystycznej dla składki na ubezpieczenia społeczne, to jest charakterologicznie zbliżona do opłaty (daniny) celowej.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 28 września 2016 r. (III UZP 10/16, OSNP 2017/4/42, LEX nr 2113358, Prok.i Pr.-wkł. 2017/7-8/53, Prok.i Pr.-wkł. 2017/11/40, www.sn.pl, Biul.SN 2016/9/21, KSAG 2016/4/117) nie jest możliwym - przy dokonywaniu oceny oraz charakteru składki na FEP - odwoływanie się do konstrukcji składki w ubezpieczeniu społecznym, w którym obowiązek składkowy jest konsekwencją udzielonej ochrony i ma także wpływ na wysokość oferowanego świadczenia, a składka na ubezpieczenie społeczne pozostaje w bezpośrednim lub pośrednim związku z oczekiwanym świadczeniem (system zdefiniowanej składki albo system zdefiniowanego świadczenia). Takiej zależności nie można wykazać względem składki na Fundusz Emerytur Pomostowych i emerytury pomostowej, albowiem wśród przesłanek nabycia emerytury pomostowej nie ma wymagania podlegania obowiązkowi opłacania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. Także wysokość emerytury pomostowej jest ustalana - na podstawie art. 14 ustawy - bez uwzględnienia tej składki, gdyż stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury, wyliczonej w sposób określony w art. 25 ustawy o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 60 lat, według obowiązujących w dniu zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury pomostowej tablic średniego trwania życia, o których mowa w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. A skoro tak, to podniesiony przez pozwanego w wywiedzionej apelacji argument, że okres zatrudnienia wnioskodawczyni w Stoczni (...) w G. od dnia 23 lipca 2010 r. do końca sierpnia 2014 r., nie może zostać uznany za okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych wyłącznie z tego powodu, że pracodawca nie uregulował składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, jest bezprzedmiotowy, albowiem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, w powołanej powyżej uchwale - nie ma bezpośredniej zależności pomiędzy opłaceniem składek na FEP a prawem do świadczenia.

Na tak dokonane ustalenia bez wpływu pozostawał również fakt, że w świadectwie pracy z dnia 29 sierpnia 2016 r., wystawionym przez Stocznnię (...) S.A., zaznaczono, iż ubezpieczona nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Podkreślić bowiem trzeba, że świadectwo pracy nie ma mocy wiążącej zarówno dla pozwanego, jak i dla Sądu. Nie jest ono dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej, a tylko dokumenty wydane przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. W postępowaniu sądowym świadectwo pracy traktuje się jak dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Tak więc organ rentowy miał pełne prawo do weryfikacji przedłożonych dokumentów, wnioskodawczyni zaś posiada uprawnienie do wykazania innymi dowodami, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w szczególnych warunkach, tym bardziej, iż zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie okresów zatrudnienia także w oparciu o inne dowody niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84 LEX nr 14630, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 LEX nr 14625).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań świadka P. P., który jednoznacznie wskazał, że wnioskodawczyni, jako podległa mu pracownica, przez cały sporny okres stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywała prace określone w zał. Nr 2 poz. 12, tj. prace operatorów żurawi wieżowych, do obsługi których są wymagane uprawnienia kategorii IŻ lub równorzędne oraz dźwignic portowych lub stoczniowych.

Mając na uwadze tak dokonane ustalenia i rozważania, Sąd Apelacyjny za trafne uznał ustalenie Sądu I instancji, że wnioskodawczyni kumulatywnie spełniła wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 4 i art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, niezbędne do przyznania jej prawa do żądanego świadczenia. Stąd, podzielając stanowisko Sądu Okręgowego i uznając apelację pozwanego za bezzasadną, Sąd Odwoławczy, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Maciej Piankowski SSA Michał Bober